

Mécs László, a szegények költője

„Kongatom piros harangom,
Ifjú szívem kongatom”.

Rongyos, félmeztelen, kiéhezett emberek görnyedten visznek egy hatalmas keresztet. Körülöttük holttestek, lábukkal koponyákba rugnak. Sokan már nem bírják a terhet, reményvesztetten dülnek ki, hogy ők is hasonlóak legyenek a holttestekhez, amelyek között borzadva lépkedtek. Ezek így élve is holtak. De a rongyos csapat élén a keresztet szorosan magához ölelő pap halad. Izmai feszülnek a terhet alatt, szeme előrenéz, vissza sem pillant a kidőltekre; ajkai egyre ismétlik:

En megtartam Jézus tanácsát:
„A holtakat hagud, hadd temessék
a holtakat!” S hogy a vidámság
ritmusa törés ne essék,
én most már csak élőket nézek.

Igy vezeti a rábizottakat Mécs László. Sokat bízott rá Isten, hiszen pap, költő, magyar, aki jóideig távol testvéreitől kongatta piros harangját, ifjú szívét. Beszélte ez a harang Istentől, istengyermekségről, a papi lélek küzdelmeiről, de legtöbbet beszélt, sírt az emberi nyomorúságról. Igen! Mécs László elsősorban az elesettek, az élettől elrugottak, a nínestelemek költője. Ez természetes is. Ő Krisztus papja, apostol, aki szent küldetéssel jelenik meg a szegények roskadozó viskói között, fölkeresi őket penészes, betegséget lehelő odúikban. A nyomorultak jajkiáltása az első harangkongás, amelyet apostoli lelke szűnninemakaró zúgására erősít. Beleharangozza az emberek fülébe, hogy a megoldás nem alkalmi könyöradomány odavetése, hanem állandó, komoly segíteni-akará.

De a panaszos sóhajtasba a szegény ember szíktot is vegyít az ellen, akiről azt hiszi, hogy igazságtalanul sújtja őt. A papköltő szelid szava lefegyverez és megnyugtat:

... Nem az Isten büntet,
Isten jó, de a Bűn büntet meg bennünket.

A vigasz azonban nemcsak üres szó, nemcsak másokat sürgető felszólítás, hanem önmagán kezdett példaadás. De nem is húzódozó kényszerűség, hanem az igazi segítővágyás. Nem kívánja ezért elismerését, üres tapsokat, dícséretet; a jótett magában hordja jutalmát:

... szeretek látni nyolcvan gyermeket
tőlem kapott cipőben. Míg zenélnek
a vig vipők a bús világon?
nyolcvanszor érzem atyaságom.

Atyja övének. Tudja, hogy gyengék, hogy nehezen tudnak ellenállni pénzakarnokoknak, de nem sikeretek Isten szavának hallására. Hamu ez a nép, ez a tömeg, de a hamu égő zsarátnokot takar, amely gyújtani képes. A földgörgöngyöt sem becsüljük sokra, pedig ez adja kenyerünket. Szeretünk a koldusok feje fölött elnézni s ilyenkor mindig elfelejtjük, hogy

Ők szülték a világnak a Királyok Királyát,
ők szülték Jézus Krisztust!

Ezeké ő egészen. Lehetne másoké is, lehetne diákoké, a tudományé, a művészeté, a gazdaságé. De a lélek vonza őt s odamegy, ahol legjobban várják. Várják Párisban akadémi-

kusok, várja a magyar főváros közönsége, várják fiatalok, várja rendje, de tudja: legjobban szegényei várják! Megy egyik városból a másikba, egyik előadást a másikat követi, s a cél: kis plébániájára megrakott méhként viszsztatérni. Egy elmondott költemény meztelen lábat befűdő cipőbe válik, egy csengő rim-bol-dog gyermekkaajt fahaszt, sorokban lüktető ritmus reményvesztett anyaszívet serkent életadó dobogásra. Egy előadást bezáró tapsvihar egy kis felvidéki plébánia híveinek hálálkodó örömmujongásával válik.

A költő sokmindenről énekel. A papköltőről kétszeresen elmondható ez. De mindig van egy hang, amelyet különösképpen kihallhatunk énekéből. Mécs László lírája az istendicséret himnusza. Papköltő ő, az Isten heroldja. De Istent közvetve is tudja szemlélni és ez az emberen keresztül való Isten-nézés költészetének egyik legjellemzőbb vonása. Ő maga ad ennek hangot, amikor ezeket írja:

...nemcsak a hősök és a szentek,
de Zrínyit, Szent Istvántól át
egészen Gógig és Magógig
munkások, anyák, katonák

Zsulán Pál és Fiai

Elítéltek három áramtolvajt

(A Délmagyarország munkatársától.) Ravasz áramlopási ügyben tartott főtárgyalást a törvényszék egyesbírája. Peron József villanygyári munkás és felesége, valamint sógora Tamás István lakatosmester voltak az ügy vádlottjai. Peron József házuk padlásán rejtett vezetéket készített és azon át lopták az áramot a fővezetékéről, világításhoz, villamos-tűzhelyhez, rádióhoz. Tamás István lakatosmester műhelyének gépeit is ezzel az árammal hajtotta.

A lopásra akkor jöttek rá, amikor a gázgyár megbízottja fölülvizsgálta az áramszám-láló órát. A gázgyár megbízottjának feltűnt, hogy a villamos főzótal működik, az óra viszont nem mozog. Eszrevételét jelentette a gyár-

ban, ahonnan bizottság ment ki Peronék Gyula püspöktelepen levő házához. Amire a bizottság megjelent, akkorára kioltották a titkos vezetékből az áramot, a talált tárgyi bizonyítékok alapján azonban a gyár megtette a föl-jelentést.

Peron József a törvényszéki főtárgyaláson azzal védekezett, hogy nem tudott a pad-láson levő vezetékről. Peronné bevallotta, hogy a vezetéket ő készítette Nagy István nevű ismerősével együtt az alatt az idő alatt, amíg férje Budapesten volt.

A törvényszék lopás büntetében mondotta ki bűnösnek a három vádlottat és 100–100 pengő pénzbüntetésre ítélte őket.

Az ítélet jogerős.

Hol építsék föl a tanyai új iskolát?

A Jávorka-dűllő helyett inkább Alsóközpont és Irodasor között
van szükség iskolára

(A Délmagyarország munkatársától.) Szombaton este Szegedre érkeztek Herteleny János dr. és Damjanovics Lajos dr. miniszteri tanácsosok, a kultuszminisztérium kiküldöttei. A minisztériális vendégek vitéz Szabó Géza dr. tanácsnok és Kiss Károly tanfelügyelő társaságában vasárnap meglátogatták a Ruki-iskolát, amelyet egy tanteremmel fognak kibővíteni a nyár folyamán. Ugyancsak meglátogatták az alsótanyai Jávorka-dűllőt, ahová a kultuszminisztérium — állítólagosan megnyilvánult kérelemre — elemi iskolát szándékozik építeni.

Ezekkel a látogatásokkal kapcsolatban föl-hívjuk a miniszteri kiküldöttek figyelmét arra, hogy a való helyzet az, hogy a Jávorka-dűllőben nincs szükség elemi iskola építésére. Ugyanis, ha itt elemi iskolát építenek, akkor a Klebelsberg-iskola második tanterme válik fölöslegessé. Már a mór-ahalmi iskola építése is elhárított dolog volt. Két tantermet építettek ehhez az iskolához és a két tanteremhez máig is egyetlen tanterv van.

Ez az érdeklődés nyilvánvalóan a közelgő választásnak köszönhető. Ezzel a gyermek sírva pedig itt, akinek két és fél kilométernél nagyobb távolságot kellene megtennie, holott az előírt határ csupán 3 kilométer. Az államnak kerülne fö-lösleges kiadásba, ha a mostani helyszíni szem-

lén a miniszteri kiküldöttek félreinformáltatnák magukat. A Jávorka-dűllőben lakó gyermekek a mór-ahalmi, a Klebelsberg- és zánkai iskola növendékei.

Ha azonban mindenáron iskolát akarnak építeni, építsenek az alsóközponti és az irodasori iskola között. Itt megvan a 6 kilométeres távolság. A gyermekek nagyobb utat tesznek meg, mint három kilométert, hogy az alsóközponti, királyhat-mi, vagy a Szent Imre-iskolához jussanak.

A látogatással kapcsolatban föl-hívjuk a figyelmet arra is, hogy a tanyára kevesebb női tanerőt nevezzenek ki. Egy-egy iskolába csak női tanerőt egyáltalán ne nevezzenek ki. A tanyai tanító nemcsak a gyermekek, hanem a felnőttek nevelője is. S még valami, amire föl kell hívni az illetékesek figyelmét. Nyugdíjazás előtt ne nevezzenek ki a tanyára tanítókat, mert ezek szintén alkal-matlanok. Szeged (tehát a tanya is) a második lakbérkörzetbe esik s így érthető az a törekvés, hogy mindenki innen akar nyugdíjba menni. Ha már az államkassza — úgy látszik — bírja is, legyenek tekintettel a jövő nemzedékre, amely-nek nevelésére a tanyán fokozott figyelemmel kell lenni.

Budapesti Felsőközpont

üzletét 1939. június hóban
Klauzál tér 7. szám alá a
Wayner S és Fia cég mellé helyezte át.